

Nové příběhy se šťastným koncem

Vyčerpaná poštolka

Anna Burdová
ilustrovala Zuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem Vyčerpaná poštolka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anna Burdová
Nové příběhy se šťastným koncem –
Vyčerpaná poštolka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Vyčerpaná poštolka

Anna Burdová

Ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Poštolčí námluvy

„Dobrý den, pane Liška! Ti ptáci nám tu ale dělají kravál, vidíte?“ zavolal z balkonu přízemního bytu pan Krejčířek na souseda.

Pan Liška, který se právě chystal odemknout auto a vyrazit do práce, vzhledl na střechu jejich bytového domu. „No jo, to víte – poštočky mají námluvy,“ usmál se. Rukou si zacylonil oči proti sluníčku a chvíli se díval, jak se poštolčí sameček předvádí před samičkou.

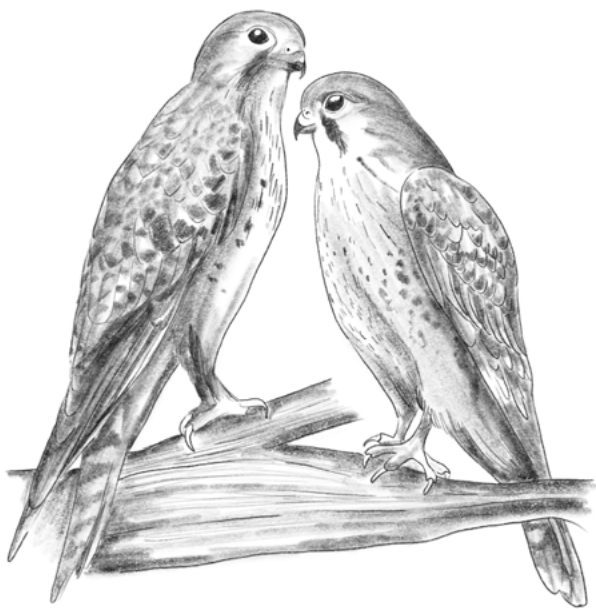
„Pche, námluvy,“ odfrknul si pan Krejčířek. „Ale copak při tom musej tak pištět?“

„Však oni zase brzy přestanou. Jen co samička začne snášet vajíčka,“ vysvětlil pan Liška. V ptácích se vyznal – byl totiž ornitolog, tedy odborník na ptactvo.

„Už aby to bylo, to se nedá poslouchat,“ lamentoval dál pan Krejčírek.

„Ale kdybyste se posadil tady na lavičku, pane Krejčárku, a chvíli je pozoroval, zjistil byste, že ty jejich námluvy jsou moc zajímavé divadlo,“ hájil poštolky pan Liška.

Poštolčí pár však nezajímalo, co si o nich lidé myslí. Měl jiné starosti. Samička seděla na okraji střechy a tvářila se, že vůbec nevidí samečka, který se před ní nakrucuje, dělá akrobatické kousky ve vzduchu a přitom jí zpívá zamilovanou písničku. No, zpívá... Pan Krejcárek by spíš řekl, že ječí, piští, kníká a řve.

Poštolčí slečně se samečkova písnička naopak moc líbila. Jenže jako správná holka věděla, že nejlepší je před kluky dělat trochu drahoty.

Vzápětí se ukázalo, že to funguje. Sameček zamával křídly a elegantně přeletěl celou městskou čtvrť. Samička se za ním dlouho dívala – viděla ho i tehdy, kdy už by ho lidské oko dávno ztratilo z dohledu. Až za hodně dlouhou dobu, když klesl k zemi, zmizel jí z očí. Nebála se o něj – věděla, že pro ni právě vybírá dárek.

A opravdu! Za chvíli už se sameček vracel a držel něco velkého v zobáku. Přisedl si k samičce na střechu a dvorně jí nabízel hraboše, kterého ulovil jen pro ni.

Tomu se nedalo odolat! Poštolka si od samečka dárek vzala a hned se do něj s chutí pustila. Teď si byla naprosto jistá, že tenhle nápadník je pro ni ten pravý.

Moudří jako sovy

Školní tělocvična se protentokrát proměnila v přednáškovou halu. Žáci několika tříd seděli na žíněnkách, lavičkách a švédských bednách a s očima navrch hlavy se dívali na sovy – opravdové živé sovy! Přivezli jim je ukázat ošetřovatelé ze záchranné stanice pro zvířata.

Dvojčata Bára a Matěj ze 3. A měli štěstí. Seděli vpředu a měli nejlepší výhled.

„Tamta malá sova vypadá úplně jako Rozárka ze Třech oříšků pro Popelku, vid?“ ukazovala Bára Matějovi.

„A jo, fakt!“ přikývl Matěj.

„A tahle světlá zase vypadá jako nějaká soví princezna,“ přidala se spolužačka Lucka.

„To je sova pálená, tu poznám!“ vytahoval se Ondra. „Ale nejkrásnější je ta obrovská.“

„To je výr velký, toho zase poznám já,“ ozvalo se z hloučku páťáků.

Pak už se ale chopili slova dva pracovníci záchranné stanice. Děti se zájmem poslouchaly příběhy všech sov, které s nimi byly v tělocvičně. Většina z nich měla v minulosti nějaký úraz, po kterém už se nemohly vrátit zpátky do přírody. Jeden z pánů vyprávěl, že třeba Maxmiliána, jak říkali výru velkému, srazil vlak.

Vyprávěli ale i další moc zajímavé věci.

„Po dnešní besedě budete všichni moudří jako sovy,“ poznamenal jeden z ošetřovatelů.

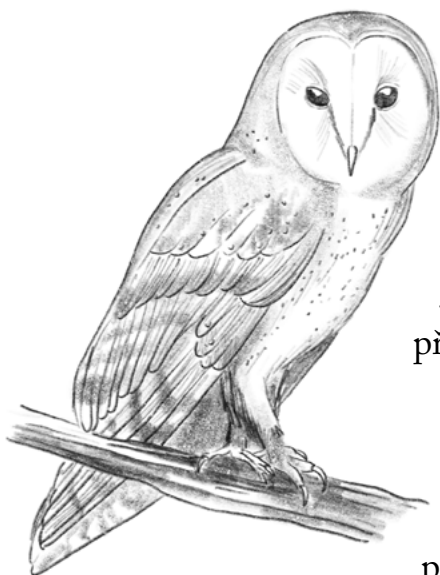
„Mimochodem,
víte, proč se
o sovách traduje,
že jsou moudré?
Protože mají veliké
oči a dělají takový
dojem. No, a velké oči
mají proto, aby dobře
viděly i v noci.

Mají velice citlivé
oči, které dokáží
zachytit i malé množství světla,“ vysvětloval
druhý ošetřovatel. „Sovy tak vidí i tam, kde
jiní živočichové nevidí. Kdybyste se například
octli uprostřed noci v hlubokém lese, neviděli
byste nic jiného než tmu. Sova ale ve stejných
podmínkách vidí i myšku a uloví ji.“

„A teď otázka, děti!“ ozval se první
ošetřovatel a děti zpozorněly, aby dobře slyšely
a mohly rychle odpovědět. „Když sovy tak

dobře vidí v noci, jak si myslíte, že vidí ve dne?“

Nejdřív bylo ticho, jak většina posluchačů přemýšlela.

„Nevidí!“ vykřikl kdosi z druháků.

„Vidí, ale špatně,“ prohlásila rozhodně starší spolužačka.

„Co vás nemá, děti!“ rozesmáli se oba. „Sovy vidí dobře i ve dne. Spousta lidí si myslí, že jejich zrak je uzpůsobený jen ke koukání ve tmě, ale sovy dobře vidí i za světla. Všichni ptáci mají výborný zrak, daleko lepší než my lidé.“

Na závěr besedy ošetřovatelé nechali některé sovy proletět po tělocvičně nad hlavami dětí.

„Ten výr dělal křídly největší vítr!“ sdělovali si nadšeně třetáci při obědě.

„Já jsem si dokonce mohla jednu sovičku pohladit. Měla nádherně hebounkou srst,“ zasnila se Lucka.

Matěj se rozesmál, div mu nezaskočilo sousto. „Lucko, odkdy mají ptáci srst?“

Lucka se zamyslela. „A jo... To jsem ale popleta!“ plácla se do čela. „Já přece vím, že ptáci mají křídla.“

„To jsi to teda vylepšila!“ smál se Ondra.

„No tak se nedivte, když doma máme samý chlupatý zvířátka,“ začala se ospravedlňovat Lucka. A hned vypočítávala čtyřnožce, se kterými sdílí domácnost – kocour Kokeš, králík Kuliferda, osmák Peppe... Jediné zvíře, které nemělo srst, byl gekon Asterix. Žádného opeřence ale doma neměli.

„Vy se stejně máte, že můžete mít doma tolik zvířat,“ povzdechla si Bára.

